

Kiv 12,1-8.11-14 Mózes és Áron rendelkezése a kultikus vacsora megtartására: akik megtartják, azok lesznek annak a közösségnek tagjai, akik kivándorolnak Egyiptomból. Mindezt önmagukért, a jobb életért teszik. Akik ezt nem vállalják, azokra bosszú vár. – Ünnepnep ez, mert „az Úr megveri Egyiptomot”!

Érdekes ellentétes tükörképe ez Jézus kultikus vacsorájának: annak résztvevői az Ügyért, a másokért élésért lesznek közösség, és ezért kemény élet, üldözés vár rájuk, nem jobb élet. – Ünnepnep lesz ez, hogy emlékezzünk Mesterünkre – ahogyan ő kérte –, a jézusi közösség alapítójára.

1Kor 11 Mindezt felidézi Pál is mint az Úrtól kapott hagyományt: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem. Ez a kehely az újszövetség kelyhe az én véremben. Valahányszor isztok belőle, tegyétek ezt az én emlékezetemre!”

Akkor és ott nem lehettünk, de itt és most ugyanúgy odatehetjük szándékunkat, és ugyanúgy a jézusi közösség része lehetünk – egy kenyérré leszünk, amelynek a kovásza ugyanaz a Jézus Krisztus!

Jn 13,1-15 Ezen a kultikus közösségalapító vacsorán a lejegyzett sok-sok fontos és mély üzenet mellett Jézus nagyon lényeges dologban mutat egyértelmű példát: aki hozzá, a közösségéhez tartozik, bármilyen szerepe, hivatása, tehetsége, élethelyzete van, feladata ugyanaz, ti. szolgálni, segíteni a másik embert. Nincs alantas segítés, szolgálat.

Senki sem nagyobb Ember a másikánál. Lehet nagyobb tehetségű, gazdagabb, földi hatalommal felruházott stb. Ezek nem kategóriák Isten Országában, ott egyformán egymásnak rendelt társak vagyunk. Ne firtassuk most, hányszor és hányan voltak fényévekre ettől, mégoly nagyra becsült keresztényként is a történelemben.

Csak magunkba nézzünk: Nem élvezünk, várunk el kiváltságokat?

Szolgáló szeretettel éljük mindennapjainkat?

A Jézushoz tartozásnak e szerint ez alapfeltétele...

György Zoltán, Ajkarendek, Ö2 közösség